

56225

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 1.

1900 letnica odrešenja sveta.

Slika predstavlja v sredini ljubega Jezusa, ki je pred 1900 leti umrl na križu. Na desni je Golgota s tremi križi; spodaj vatikanska bazilika. Na levi spodaj je grb zdaj vladajočega papeža, nad njim sv. oče Pij XI., ki vabi cel svet v Rim k proslavitvi 1900 letnice odrešenja.

Sveto leto

Gotovo ste že slišali, da je sv. oče Pij XI. proglasil leto 1933 za sveto leto, ker je minilo letos ravno 1900 let, odkar je naš ljubljeni Odrešenik za nas trpel in umrl. V Rimu se vrše zato velike slovesnosti in nebroj romarjev iz celega sveta prihaja dan za dnem v to sveto mesto, da se tam udeleže svetoletnih odpustkov. Med drugimi naj omenimo le, da je bil prejšnji mesec v Rimu tudi urednik »Lučke« in da je na pre mnogih svetih mestih prav toplo priporočil vse Lučkarje in Lučkarice Gospodu Jezusu.

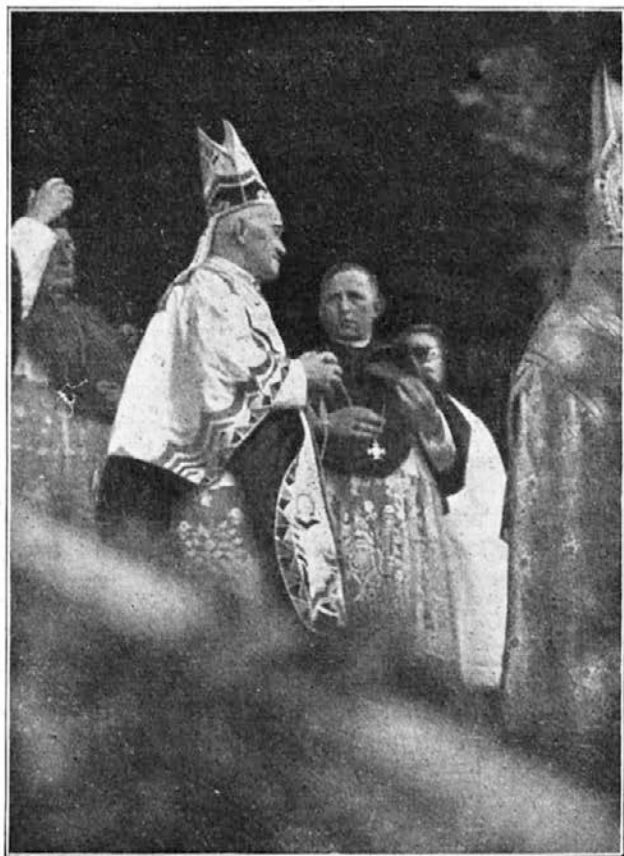
Tisočdevetstoletnico odrešenja pa smo proslavili tudi mi Slovenci 30. julija na Stadionu v Ljubljani, kjer se je zbrala ogromna množica vernega slovenskega ljudstva, ki je prihitelo od vseh strani.

Najiskrenejši ljubitelj mladine in veliki prijatelj naše »Lučke« nadškof **dr. Anton Bonaventura Jeglič** je imel v prekrasnem šotoru sredi Stadiona sv. mašo. Bila je to njegova biserna maša, ali z drugimi besedami: šestdeset let že daruje naš ljubljeni nadškof najsvetejšo daritev. Pač nekaj izrednega. K slovesnosti je prihitela tudi velika množica škofov in duhovnikov, ki so obdajali bisernega mašnika. Med sv. mašo so prepevale vse ogromne množice v slavo Kristusu križanemu in njegovi Materi. Krasne govore so imeli škofje iz Ljubljane, Maribora in Zagreba.

Slavnostni prostor je bil nad vse bogato okrašen z zastavami, venci in mlaji. Zelo častno mesto so zavzemali mali Frančiškovi Križarji in sestrice sv. Klare, ki so stali na obeh straneh stopnjic, katere so vodile k oltarju. Tako je imel biserni mašnik tudi v tej slovesni uri mladino, ki jo tako iskreno ljubi, v svoji najožji bližini.

Lučkarji in Lučkarice! Kako boste pa vi proslavili spomin na 1900 letnico, odkar je ljubi Jezus prelel za vas svojo predragoceno kri? Vam bom jaz povedal. Vzemite vsak večer z vso vnemo v roke »Jezusove dneve« in iskreno jih izpolnajte. Na ta način boste postajali vsak dan boljši in Jezusu vsak dan ljubši in dražji. Jezus je dal za vas svoje življenje — vi mu pa posvetite svojo mladost.

Biserni mašnik dr. Anton Bonaventura Jeglič.

Apostoli — kje ste?

Ali vidite, kako je letos »Lučka« vsa prenovljena? Obrezana je, lepo povezana, lepši papir ima, novo naslovno sliko in »Jezusovi dnevi« so zopet priloženi na posebnih lističih. Dobro veste, da je »Lučka« Jezusov listič in da širi le Jezusovo slavo.

Zaspanec, zadnji čas je, da se zbudiš! Koliko tvojih sošolcev še nima »Lučke« — in ti to kar mirno gledaš? Ne tako! Ne miruj, dokler ne boš za »Lučko« pridobil vseh otrok, ki so količkaj dobri. Vsak Jezusov otrok naj bere Jezusov listič in naj izpolnjuje »Jezusove dneve.«

Velik ljubitelj mladine — knez in škof lavantinski

Saj že veste, da so sveti Oče prevzvišenega gospoda **Dr. Ivana Jožefa Tomaziča** imenovali za lavantinskega kneza in škofa. Na praznik Marijinega Vnebovzvetja so novi cerkveni knez zasedli prestol mariborskih vladik, prav tisti dan, ko smo se spominjali Marijinega poveličanja.

Otroci, gotovo vas bo veselilo, ako vam povemo, da tudi sedanji lavantinski gospod škof mladino močno ljubijo, saj so naslednik velikega škofa Slomškega! O Slomškeku pa veste, da mu je bila mladina tako pri srcu, kakor še ne zlepa komu drugemu.

Tole bi vam radi o novem mariborskem gospodu škofu povedali: Ko so prvič kot knez in škof lavantinski svojim vernikom govorili, so v svoji prelepi ljubezni pozdravili tudi mladino s prav iskrenimi besedami, ki pričajo vso očetovsko skrb za časn in večni blagor otrok. Kadarkoli so bili kot pomožni škof na birmi, so vedno zelo pazili, ali se otroci pridno uče in res tudi vzgledno žive. Veseli so bili, ako so videli, da mladina dobro zna krščanski nauk in po njem tudi živi. Pač vedo, da je to edino prava podlaga časne in zagotovilo večne sreče. Najrajši so bili med mladino. Ves svoj višjepastirski blagoslov so izlivali v otroška srca, kakor rajni škof Napotnik, ki so ga tolikokrat še kot mlad tajnik spremljali. Pa, da jih vidite! Niso več mladi; toda so kakor mladenič, polni mladostne navdušenosti in svežosti.

Zakaj vse to? Ostali so pač taki, kakor so bili kot mlad dijak na ljubljanski gimnaziji. Bili so vedno čistega, neomadeževanega življenja. To ohranja vedno mladost! Bili so iz srca pobožni. Zato sklenjeni z Bogom, ki je večno mlad. Bili so zmiraj z vsakim ljubeznivi. Zato tako čudno mladostni. Bili so v učenju marljivi. Zato zmiraj odlični dijak. Pridnost pa človeku ohranja gibčnost. Glejte otroci, prav tak so prevzvišeni gospod knez in škof danes. Zato tako mladostni in hkrati polni prelepe ljubezni do mladine.

Prevzvišeni gospod knez in škof lavantinski! Vedno ste ljubili mladino. Tudi tisto, ki se zbira okrog naše »Lučke«. Prosimo Vas iskreno, ohranite tudi sedaj tej mladini Slomškovo ljubezen. Blagoslovite nas vse! Mi pa Prevzvišenemu obetamo vso našo otroško ljubezen in pokorščino ter molitev.

Dr. Ivan Jožef Tomažič, knez in škof lavantinski.

Fr. Metod Turnšek O. Cist.:

Jezusova hiša

Mala protestantska deklica je prišla nekoč s svojim očetom v katoliško cerkev. Deklici se je zdelo vse tako lepo, zlasti je pa postala pozorna, ko je pred glavnim oltarjem zapazila rdečo večno lučko.

»Papa, zakaj gori rdeča lučka?« — »Lučka naznanja, da je Jezus tukaj navzoč. Za onimi malimi, zlatimi vratici prebiva.« —

«O, kako rada bi videla Jezusa!» — »Ni mogoče. Vratca so zaprta in potem je Jezus tudi zagrnen s pajčolanom, da ga ni možno popolnoma videti.« — »Ah, škoda, tako rada bi Jezusa videla!«

Od tod sta šla oče in hčerka še v svojo protestantsko cerkev. Nič ni bilo tabernaklja, nič lučke nikjer, pa tudi sv. maše ni v protestantski cerkvi nikoli. — Mali razumni deklici se je odslej potestantska cerkev, ki v njej ni Jezusa in ne sv. maše, zdela tako pusta in prazna, da ni nič več marala vanjo. Ko je nekoliko dorasla, je prestopila v katoliško vero in postala goreča katoličanka.

Sami lahko mislite, s kako vnemo je sedaj ta vrla deklica obiskovala svetišče Gospodovo in službo božjo! Ne tako kot mnogi slabi katoličani, ki se obnašajo v cerkvi kot tuje: stoje zadaj pri vratih in se ne upajo stopiti za korak naprej, ker ne vedo, kaj naj počno v cerkvi. Ne, nikar tako mi! Brez strahu stopimo naprej pred oltar, saj smo v cerkvi vendar doma, doma v hiši svojega nebeškega Očeta. S sv. krstom smo postali otroci dobrega Boga. Cerkev je naša sveta družinska hiša!

Stopimo torej blizu k oltarju, da bomo mogli dobro slediti vsem besedam in kretnjam duhovnikovim! Pokleknimo spoštljivo pred Jezusa; iz ljubezni do nas je tukaj, skrit v tabernaklju. In mala svetilka, večna lučka, ki mu sveti, nas vselej opozarja in vabi: »Učenik je tu, Učenik je tu: čaka nas!«

Tako torej najprej počastimo Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa s kratkim pa prisrčnim vzdihom: «Jezus moj, moj Bog, moj najvišji Gospod, molim Te, ljubim Te!»

Sedaj pa počakajmo, da se prične sv. maša. Teh par trenutkov premostrimo in občudujemo vso krasoto v cerkvi! Tu je oltar, krasen oltar, na vidnem mestu, na čelu vseh! — Miza daritve je to, gora Kalvarija. Jezus se bo daroval na oltarju nebeškemu Očetu.

Glejte, tam je tabernakelj, sv. šotor, v katerem je ciborij z Jezusom.

Svečniki na oltarju tekmujejo v blesku in sijaju z dehtečimi cvetličnimi šopki.

Na oknih je naslikan marsikak prizor, ki smo se ga učili v zgodbah.

Zakaj vse te stvari, ki jih ne vidimo nikjer drugje? To vse pomeni, da nismo tu v kaki navadni hiši, marveč v hiši božji. Cerkev so nebesa na zemlji, nebesa sredi nas. Ali more biti hiša Kralja kraljev kdaj zadosti lepa? Mojzes je prosil nekoč Gospoda, da bi ga smel videti, toda Gospod mu je odgovoril: »Nihče

Jezus vabi vernike celega sveta v svojo najsjajnejšo hišo, v vatikansko baziliko.

na tem svetu me ne more videti, ker bi umrl od bleska moje lepote.« Angeli v nebesih si zakrivajo obraz s svojimi perutmi, tako velik in lep je Bog! In mi, ljudje, bi si upali misliti, da je hiša tega velikega Boga prelepa? O, ne! Zgraditi cerkev, se pravi, sezidati tempelj za našega Gospoda! Tempelj, kjer bo daroval samega sebe vsak dan, kjer bo prebival med nami v sv. hostiji!

Kolika čast torej, če moremo pomagati graditi ali krasiti kako cerkev!

Ni dolgo tega, kar je neka samostanska družina na Francoskem skozi 12 let veliko žrtvovala in si prizadevala, da bi mogla zgraditi cerkev. Predstojnik je v ta namen žrtvoval vse: svoje imetje, svoje moči, celó svoje zdravje. V teh 12 letih ni štedil ne s trudom, ne s časom. Toda delal je to rad; mislil si je: To bo Jezusova hiša! Hiša mojega Boga! Ali je kaj, za kar bi mogel bolje porabiti svoj denar in svoje moči?

Ko je bila cerkev dovršena, jo je prišel škof posvetiti. Težko če ste že videli kaj takega! Če bi bili pri kaki tako veličastni slovesnosti, pri molitvah, ki trajajo nič manj kot 7 ur, bi bili polni spoštovanja in ponižnosti, ko stopate na tako vzvišen kraj, kot je cerkev. Toda povrnimo se k naši zgodbi. Ko je škof kon-

čal s posvetitvijo cerkve, je daroval slovesno sv. mašo. In po prvi maši je predstojnik, ki je toliko žrtvoval, dejal okoli stoječim: »Če bi sedaj strela razdejala do tal vso cerkev, bi nam ne bilo treba biti žal truda, bilo bi nam neskončno poplačano, ker je bila darovana na tem kraju sv. maša.« Kaj so v rešnici vse žrtve, ki si jih je mogoče naprtiti, kaj vse zemsko zlato v primeri z eno samo sv. mašo, ki daje Bogu neskončno slavo?

Tu vidite, kako se pravi kristjani čutijo srečne, če morejo kaj storiti za hišo božjo. Mi ne bomo mogli storiti toliko, kot ta dobri predstojnik, toda mi moremo pokazati, da prav razumemo veličino cerkve, s tem namreč, da smo v njej vedno pobožno zbrani in radi tja večkrat zahajamo.

Prav lepa je navada, da stopimo v cerkev, hišo dobrega Boga, kadar gremo mimo nje, pa najsi le za kratek trenutek, zato namreč, da malo pomolimo ali se spomnimo jutranje daritve — sv. maše. Če pa tega ne moremo storiti, pa nikaner ne pozabimo vsaj pozdraviti našega Gospoda Jezusa v tabernaklju.

Pa je večkrat že tako, da se nam mudi, ali smo pa tako daleč od cerkve, da nam ni mogoče do nje, razen zjutraj k sv. maši — kaj pa tedaj? Vem, žalostno je vaše srce! Toda potolažite se, Gospod Jezus ima še neko drugo hišo, ki je pa vedno zraven nas in ki vanjo lahko stopimo, kadarkoli hočemo. Ta Jezusova hiša je — naše srce. Da, kadar smo v milosti božji, prebiva v nas Jezus! Radi ga torej za trenutek tudi tu obiskujmo in mu recimo: »Moj Bog, Ti si v meni, ljubim Te...!«

V spomin ljubljeni Francki Kožar

V zeleni dobropoljski dolini leži vas Zagorica in skoraj na koncu vasi je mala hišica, kjer je živela Francka s svojo mamico. Čeprav je že odrasla šoli in je bila sprejeta v Marijino družbo, vseeno je vzljubila »Lučko« tako, da je postala njena zvesta naročnica. Glasno jo je doma svoji mamiči čitala in če so ji rekli, da je »Lučka« za otroke-šolarje, je rekla, da je tudi še sama vedno otrok.

Vsaki dan je hitela v cerkev k šmarnicam. Nič ji ni bilo pretežko vstati že ob 4. uri, da ne zamudi šmarnic, ki so bile ob 5. uri. Vsaki dan je pri sv. obhajilu pobožno sprejela Jezusa v svoje srce.

Francka je pretrpela veliko, ker je pred leti prišla ob oko in zato je iskala svojo tolažbo in veselje pri Jezusu in Mariji. Doma je imela lep oltar, cel mesec maj ves posut z rožami.

Zadnji dan majnika je šla z mamo po drva. Dež ju je prepodil hiteli sta domov. Med potjo pa je Francka še nabirala rože za oltarček. Komaj je bila doma v sobi, se je posvetilo in Francka je padla zadeta od strele in bila je mrtva. Zadnji dan majnika jo je Marija vso nedolžno vzela k sebi v svoj dom. Cele trume otrok Marijinega vrtca jo hodijo kropit in ji polagajo vence in šopke v zadnji pozdrav. Mamica doma žaluje. Francka pa se veseli pri svoji drugi Materi Mariji.

Zevnik Ema, učenka VI. r.
Dobrepolje

† Vanjo Šumrada

* 4./VIII. 1921., † 7./VI. 1933.

Dragi Lučkarji! Morda pok. Vanjota niste poznali. Pa nič zato. Doma je bil blizu notranjskega Snežnika v Kozariščah pri Starem trgu. Bil je edini sin. Obiskoval je 5. r. osnovne šole in je bil vedno med prvimi v razredu. Ker je bil že od majhnega bolj rahlega zdravja, imel je namreč zelo hudo srčno napako, zato se ni smel dosti udeleževati otroških iger. Lahko si mislite, kako mu je moralo biti hudo, ko je gledal druge otroke, kako skačejo, se vrtijo, tekaajo, plezajo in kozolce prevračajo, on je pa moral radi boleznini biti lepo pri miru.

Dasi je bil po telesu bolj slaboten, je bila pa njegova duša toliko lepša. Bil je duševno nenavadno razvit in nadarjen, da je že kot otrok desetih let vse

okrog sebe gledal v luči večnosti. Ni mu bilo mar za obleko, ne za sladkarije, ne za igrače. V vsem svojem vedenju je bil resen, preudaren kot kak odrasli mož. Veliko je bral. S posebnim veseljem je prebiral Zgodbe sv. pisma, Glasnik S. J. in zadnja leta in še v zadnji boleznini Lučko, ki jo je prebral od prve do zadnje črke. Poznani so mu bili življenjepisi sv. Alojzija in sv. Stanislava.

Vsa lepota njegove čiste duše se je pokazala v njegovi zadnji bolezni. Dobil je pljučnico. Ker se je bilo bati radi slabega srca, da bolezni ne bo prestal, zato so ga ljubeči starši peljali v bolnico. Pa ne smete misliti, da se je bal umreti. Nasprotno! Ko ga je mati vprašala, če se boji umreti, ji je odgovoril: »Kaj se bom bal! Saj bom šel k Jezusu!« Radi slabotnosti, so mu morali dati več injekcij, on je pa rekel: »Oh, pustite me, da umrjem.« Mati mu reče: »Ali me nimaš nič rad, da me hočeš zapustiti samo?« Vanjo pa pravi: »Seveda vas imam! Ali še rajši imam Jezusa.« V bolnici je vsak dan prejel v svoje srce nebeškega Prijatelja z veliko pobožnostjo. Čeprav z veliko težavo, je vendar vse molitve pred in po sv. obhajilu premolil. In Jezus mu je gotovo dajal moči, da je tako junaško prenašal vse bolečine.

Še ko je hodil v šolo, se je zelo zanimal za misijone; zato tudi v zadnji bolezni ni pozabil ubogih poganov. Imel je precejšno vsoto v hranilnici naloženo; vse je zapustil za uboge zamorčke. Kot pobožen otrok seveda tudi Marije ni pozabil, ampak jo je prav po otroško častil. Večkrat so ga dobili, kako je v sobi klečal pred njenim kipom in bil ves zatopljen v molitev.

Ker so zdravniki nad zdravjem obupali, so ga peljali domov, kjer je živel le še par dni. Z nekim svetim veseljem je pričakoval smrti. Sam v velikih bolečinah, je še starše tolažil. Tik pred smrtjo se je še enkrat obrnil k materi in ji rekel šepetaje: »Mama, ne jokaj!« To so bile njegove zadnje besede. Par trenutkov nato je njegova duša že zletela k Jezusu in Mariji, ki jih je tako pristrčno ljubil in tolikrat poklical v zadnji bolezni.

Na mrtvaškem odru je bil kot angelček ves posut s cvetjem. Pokopali smo ga ob obilni udeležbi sošolcev, prijateljev in znancev. Njegova duša pa prav gotovo že vživa nebeško radost, po kateri je tako hrepenel. O, Vanjo, tudi nam izprosi, da bomo prišli za Teboj; neutolažljivim staršem pa izprosi še tolažbe od nebeškega Tolažnika!

Uhač piše Lučkarjem

Dragi moji Lučkarji!

Da boste mogli spoznati, kakšna imenitna bitja smo osli, zato primem pero v desno nogo in vam opišem svoje slavno življenje. Spoznali boste, da so ljudje z menoj ubogim oslom in z mojimi prijatelji osli, oslicami in oslički zelo grdo in krivično ravnali in tako še delajo. Videli boste, da smo osli zelo brihtni

in spretni; videli boste tudi, da sem bil v mladosti hudoben in da sem bil zato kaznovan in nesrečen; pa sem se skesal in boljšal in zopet so me ljubili moji tovariši in gospodarji. Končno se boste pa tudi prepričali, da je zelo grdo, če pravijo ljudje: ta in ta je neumen kakor osel, neveden ko osel, trmast ko osel, in da bi morali reči: ta in ta je brihten kakor osel, moder ko osel, poslušen ko osel in celo pobožen ko osel. Koga si je izvolil Gospod Jezus izmed milijonov živali, da ga nese na cvetno nedeljo v Jeruzalem? Ali ne enega iz našega slavnega rodu. O, tedaj so bili ljudje še dobri: pred oslove noge so razgrinjali svoja oblačila, da je stopal kakor po mehki preprogi, dečki so odganjali s palmovimi vejami od njega muhe in deklice so sipale nanj dehteče cvetje. — In sv. Frančišek, o katerem pravijo, da je bil izmed vseh svetnikov Jezusu najbolj podoben, kako je šele ta spoštoval oslovski rod! Osličke je imenoval bratce, ljubkoval jih je in se z njimi pogovarjal in jim pridigoval. Ko se je vračal z gore Verne, kjer je prejel Kristusove rane, si je izbral seveda osliča, da bi na njem jezdil v svoje rojstno mesto Asiz. Ravno zato, ker je sv. Frančišek tako zelo spoštoval oslovski rod, ga je društvo za varstvo živali izvolilo za svojega zaščitnika.

Popisal vam bom zdaj svoje življenje v tem letniku »Lučke« zato, da se boste s tem večjo gorečnostjo varovali greha in si

Sprejem nadškofa Jegliča pred ljubljansko stolnico 29. julija 1933.

prizadevali za čednost. V prvi polovici svojega življenja sem bil zelo hudoben, pa sem bil radi tega tudi pošteno kaznovan. Vsem Lučkarjem pa želim, da bi bili vedno dobri, ker le tako vam bo vedno prijetno na tem in onem svetu.

I. Na sejmu.

Svojih detinskih let se ne spominjam. Najbrž pa sem bil nesrečen kakor sploh vsi oslički, a lep in srčkan kakor smo mi vsi. Prav gotovo sem bil tudi zelo brihten, saj sem še zdaj bolj ko drugi osli, čeprav sem že star. Ni bilo samo enkrat, da sem potegnil svoje gospodarje, ki so bili pač samo ljudje in zato seveda niso bili tako pametni ko osli. Eno tako zgodbico iz mojega detinstva vam takoj povem:

Ker si človek, zato gotovo ne veš tega, kar vemo vsi osli, namreč da je v Sračjem vsako soboto tržni dan in da prineso na trg zelenjavo, maslo, jajca, sir, sadje in druge dobre reči. Ta nesrečna sobota je pa tudi dan trpljenja za moje sobrate; tudi zame je bila sobota tak dan, dokler me ni kupila moja sedanja dobra gospodinja. Takrat sem pa služil pri neki hudobni kmetici, ki me je hotela z delom kar zadušiti. Kako zelo je to res, boš takoj spoznal, če ti povem, da je pobirala vsa jajca, ki so jih znesle njene pute, pa dodajala še maslo in sir, ki ga je dobivala iz mleka svojih krav, in še vso zelenjavo in vse sadje, kar ga je dozorelo čez teden, pa je vse to zložila v košare in mi jih obesila na hrbet.

In ko sem bil že tako otovorjen, da sem komaj mogel prestavljati noge, se je pa hudobna ženska še sama usedla vrh košar, in tako sem moral ves strt od bremena cokljati celo uro daleč v Sračje. Vsako soboto sem bil zato strašno jezen, pa si nisem upal pokazati, da me ne bi topli. Moja gospodinja je namreč imela veliko gorjačo, polno grč, in vselej me je hudo bolelo, če me je tepla. Kadar sem videl, da se pripravlja za na trg, sem zdihoval in stokal in celo rigal, da bi tako omečil gospodarjem srce.

»Molči že enkrat, lenuh leni!« so mi rekali kadar so prihajali pome, saj bomo od tvojega zoprnega tulenja še oglušeli! Ia, ia, to je pa res lepa godba! Miha, pelji postopača k vratom, da mu mama naloži tovor! Tako: ena košara jajc, zdaj še ena! Zdaj pa sir ... maslo ... Zdaj pa zelenjava! Dobro je! Nekaj kovačev bom za tovor že utržila. Minka, prinesi mi stol, da splezam na osla! Dobro, zdaj pa lenuha poženi! Na, mojo gorjačo, pa ga pobožaj! Bumf, bumf! Tako, tako! Še nekaj takih, pa se bo premaknil. Lop, lop!

Gorjača je neprestano treskala po mojih bokih, stegnih, vratu. Jaz sem pa hitro stopal, skoraj že dirkal, a kmetica me je še vedno pretepalala. Ta krivičnost in trdosrčnost me je strašno togotila. Poskusil sem brcati, da bi gospodinjo stresel na tla, pa sem bil preveč otovorjen. Potem sem poskakoval in se nagibal zdaj na levo zdaj na desno. Končno sem vendar imel toliko sreče, da sem jo vrgel na tla.

»Osel hudobni! Žival neumna, trmasta! Ti bom že pokazala! Na, le pokusi mojo gorjačo!«

Sestrice sv. Klare 30. julija 1933 na Stadionu.

In res, pretepla me je tako hudo, da sem se komaj privlekel do mesta. Nazadnje sva vendarle prišla na trg. Pobrala je z mojega ubogega odrtega hrbta košare in jih zložila na tla. Privezala me je h kolu, sama pa šla malicat. Jaz sem umiral od lakote in žeje, pa mi ni dala niti bilke sena, niti kapljice vode. Znal pa sem si pomagati sam. Ko ni bilo gospodinje zraven, sem se priplazil do zelenjave, pa si z njo ohladil jezik in napolnil želodec: pojedel sem celo košaro solate in zelja. Še nikoli v svojem življenju nisem jedel kaj tako dobrega. Prav ko sem snedel zadnje zelce in zadnjo solato, se je vrnila gospodinja. Ko je videla košaro prazno, je glasno zarenčala. Jaz sem jo pa pogledal tako predrzno in škodoželjno, da je takoj uganila, kam je izginila zelenjava. Ne bom vam ponavljal, kako grdo me je zmerjala in psovala. Glas je imela zelo grd, kadar se je raztogotila, je pa tudi klela in kričala take reči, da me je oblivala rdečica, čeprav sem samo osel. Joj, Lučkarji, povem vam: ostudnejše stvari ni kot je kletev. Ko me je torej grdo zmer-

jala, sem rajši kar molčal, samo oblizoval sem se in ji kazal hrbet. A nato je zgrabila gorjačo in me začela tako kruto pretepati, da mi je nazadnje zmanjkalo potrpljenja in sem jo trikrat brenil: prva brca ji je razčesnila nos in izbila dva zoba, druga ji je priletela v pest, tretja pa jo je zadela v trebuh in jo prekucnila po tleh. Kakih dvajset ljudi je planilo po meni in so me bili in zmerjali. Gospodinjo so ne vem kam odnesli, mene pa so pustili privezanega h kolu, kjer je bila še vedno zelenjava, ki sem jo prinesel na trg. Čakal sem precej dolgo. Ko sem pa videl, da se zame nihče več ne zmeni, sem pojedel še eno košaro izborne zelenjave, z zobmi pregriznil uzdo in se lepo počasi napotil proti domu. (Dalje prihodnjič.)

Franciškovski križarji 30. julija 1933 na Stadionu.

Sonja:

Noč na Kalvariji

(V spomin 1900 letnice Odrešenja sveta.)

Tam gori Kalvarija v noči leži
in zvezde na nebu gore.
Velike so tu se zgodile stvari;
o njih pa zdaj zvezde molče.

Tri znamenja gori na vrhu stoje,
ki zvezd jih svetloba obseva,
a eno svetlejšje je, kot sta obe,
krasnejše očem se dozdeva.

Na križu visokem, ki v sredi stoji
Sin božji za nas je bil križan;
zato pa ta križ se najlepše blesti;
tu Bog je za nas bil ponižan.

Podeli mi milost, moj božji Trpin,
da gledam ti v jasni obraz;
ves bled od prestanih je že bolečin,
neskončne ljubezni dokaz.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Častiti gospod urednik!

Ne zamerite mi, da Vam nisem prej pisal. V vsaki številki čitam, kako Vam pišejo Lučkarji. Tudi jaz sem se odločil, da Vam napišem par vrstic. Naš prečastiti g. katehet so nam priporočili Vašo Lučko. Imam veselje z Jezusovimi dnevi, pa odposlal še nisem nobenega lista, pač pa sem jih dal nekaj g. katehetu. Sedaj jih pa še Vam pošiljam 9 lističev.

Vsa ta dobra dela hočem darovati ubogim ruskim otrokom. Vsak večer molim očenaš, zdravamarijo in čast bodi, da bi jih varoval ljubi Jezus pred nevero.

Prečastiti g. urednik, priporočam se Vam v molitev, da bi vedno prejemal Jezusa v čisto srce. Zato Vas prosim, da mi odpišete par vrstic v Lučki. Tudi želim, da bi nas prišli kmalu obiskat v Studenice.

Poslek Viktor, učenec IV. razreda 2. odd. v Studenicah pri Poljčanah.

O d g o v o r: Rad Ti izpolnim Tvojo željo. Spomnil se Te bom pri sv. maši, ko bom imel Jezusa pred seboj in ga bom prosil, naj Te ohrani vedno dobrega. Kdaj pridem v Studenice, Ti pa še ne morem točno povedati.

Prečastiti gospod pater!

Konec šolskega leta je tu. Zato se Vam iskreno zahvaljujemo za prelepo »Lučko«, ki jo nam pošiljate vsak mesec. Koliko truda imate z nami! Mi otroci 3. razreda radi čitamo »Lučko«. Radi pa tudi izpolnjujemo »Jezusove dneve«.

Pa tudi to Vam moramo povedati, da smo v »Marijinem vrtecu«. Imamo Marijine trake s svetinjcami. Večkrat v mesecu prejemamo sv. obhajilo. Za »Marijin vrtec« se učimo lepe Marijine pesmice.

Naj Vam ljubi Bog ohrani zdravje! Prosimo Vas, da bi prišli kaj pogledat sem v Fram.

Poljubljajo Vam roko, Vaši hvaležni Lučkarji, učenci in učenke 3. raz. osnovne šole.

Fram, dne 22. 6. 1933.

Meglič Hilda.

Rec Ivana, Predan Katica, Meglič Roza, Kobalej Mar., Jurič Pepca, Jelšek Danica, Bučar Marica, Trlep Pepca, Vrhovšek Otilija, Tomažič Marija, Uranjek Anica, Meglič Anica, Mom Friderik, Meglič Fr., Razboršek Konrad, Punčuh Stanko, Lešnik Ivan, Müller Drago, Predik Ivan, Goričan Ferdo, Hojnik Konr., Černe Ferdo, Frešer Martin, Kotnik Štefek, Špendel Hub., Štern Janez, Klavž Emil, Oberleit Ivan, Marin Ivan, Predan Štefan, Lešnik Slavimir, Ribič Peter.

O d g o v o r: Še predno je izšla 1. številka »Lučke«, sem vas obiskal. Kdo izmed vas bo popisal urednikov obisk v Framu? Kdo?!

Prečastiti gospod urednik!

Lepo prosim za malo prostora v »Lučki«. Komaj tri mesece jo šele poznam, že se mi je tako priljubila, da bi sedaj ne mogla biti več brez nje. Vsekakor že komaj čakam, da jo dobim. Prizadevam si tudi »Jezusove dneve« kolikor mogoče vestno opravljati. Saj mi je dal Bog to milost, da grem lahko vsaki dan k sv. maši, ker sem tako blizu cerkve. Vsaki dan želim napraviti Jezusu kakšno veselje iz hvaležnosti, da nam pošlje vedno tako dobre gospode katehete. Sedaj imamo č. g. Janeza Kodrič. Ta so nam naročili »Lučko«, za kar smo jim vsi loški otroci iz srca hvaležni. Želimo njihov trud za nas s pridnostjo poplačati.

Pošiljam tudi majhno pesmico za »Lučko«.

Pri Jezusu.

Ko stopim v hladno cerkvico,
zagledam večno lučico;
užge se vroče mi srce
v ljubezni Jezušček za te.

Tu bivaš v sveti Hostiji,
zakljenjen v zlati hišici.
Tu nas uslišiš vsaki čas,
v tolažbo blagoslavljaš nas.

Ko stopiš iz te hišice,
da prideš v moje srčece,
ljubezen v meni zaplami,
saj moje vse si — Jezus Ti!

Prisrčno Vas pozdravlja

Marija Poljanec, učenka V. razreda v Ločah.

Draga Lučka!

Zelo Te rada čitam. Pri nas v 5. razredu je sploh malo učenk, a vendar Te imamo. Zelo se veselimo, ko Te gospod katehet prinese; tedaj hitimo k naši dragi sestri in ji pokažemo vse tvoje lepote, draga »Lučka«, sestra pa nas opozori, naj izpolnjujemo Jezusove dneve zato, ker bo tega Jezus najbolj vesel, posebno če bo več križcev, kot ničel. Za Božič, Veliko noč in druge praznike sem zbirala stanijol za misijone ter Ti ga pošiljam. Jezusove dneve pridno spolnujem.

Pozdravlja Te ves 5. razred, posebej pa

Tvoja vdana

Marinka Šarnbek, uč. V. raz. uršulinske osn. šole v Škofji Loki

Za misijone so darovali: Otroci iz Kamnika 35 Din

Znamke in stanijol: Sedej Marija V. r. Tržič; Lučkarji iz Ruš.

Bog povrni!

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 S. — Uredništvo in upravnishvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)